

اول ماه می ۲۰۰۹ و آزادی برای فعالان دربند اتحادیه های کارگری در ایران

بیش از صد سال است که کارگران و اتحادیه هایشان در سرتاسر جهان اول ماه می، روز جهانی کارگر را جشن می گیرند. اول ماه می روزی است که کارگران پابندی شان را برای برقراری آزادی و عدالت اجتماعی به صورت جهانی به نمایش می گذارند. اول ماه می از زمان برگزاری اولین روز جهانی کارگر در سال ۱۸۹۰، به سبب وجود حکومتی که هنوز اجتماعات غیر رسمی را در اول ماه می ممنوع می کنند، نه تنها در تجمعات عمومی، بلکه در زندانها نیز جشن گرفته شده است.

ایران یک چنین کشوری است. سالهاست که تلاش کارگران برای برگزاری تظاهرات عمومی اول ماه می با حملات پی در پی، ضرب و شتم و حبس و زندان روبرو بوده است. در دو سال گذشته، کارگران و طرفداران حقوق زحمتکشان، به دنبال سازماندهی تجمعات اول ماه می به شلاق خوردن در انظار عمومی محکوم شده اند. محمود صالحی، رهبر اتحادیه مستقل خبازان در کردستان ایران، به جرم تلاش برای برگزاری تظاهراتی در اول ماه می ۲۰۰۴، به مدت یک سال در زندان بسر برد.

تشکلات خانه کارگر و یا شوراهای اسلامی کار که از حمایت دولت برخوردارند، مراسم رسمی جشن سالیانه اول ماه می براه می اندازند و این مراسم را برای کارگران به شکلی طراحی می کنند تا در آن به جای پرداختن به مسائل واقعی ای که کارگران با آنها مواجه اند به صحبت در مورد مسائلی پرداخته شود که دولتمردان خواهان شنیدن آنها هستند. اما اتحادیه های آزاد کارگری در ایران غیر قانونی اند و همواره از شرکت فعالان اتحادیه های مستقل کارگری در این مراسم جلوگیری بعمل آمده است.

سرکوب اتحادیه های کارگری در ایران

بطور محض، اتحادیه های کارگری در ایران تنها بخاطر جشن گرفتن اول ماه می نیست که مورد تهاجم قرار می گیرند. هرگونه گرایشی به اتحادیه مستقل کارگری با دورنمای سرکوب مواجه است.

در ژوئیه ۲۰۰۸، پنج هزار کارگر شرکت نیشکر هفت تپه در شهر جنوبی شوش، پس از ۴۶ روز اعتصاب بخاطر شش ماه حقوق عقب افتاده شان، یک اتحادیه مستقل کارگری تشکیل دادند. در بیستم دسامبر، پنج تن از رهبران انتخابی این اتحادیه به جرم "به خطر انداختن امنیت ملی" و "تبلیغات ضد دولتی" در ارتباط با اعتصاب و تشکیل اتحادیه متهم شدند. بدنبال استقبال اندک از انتخابات ۲۴ فوریه ۲۰۰۹ برای شورای اسلامی کار در هفت تپه، کارکنان اتحادیه از جمله "علی نجاتی" رئیس اتحادیه هفت تپه مجددا دستگیر شدند. در نتیجه فشار همکاران و فعالان اتحادیه های کارگری در سرتاسر جهان علی نجاتی پس از ۴۵ روز بازداشت - ۳۳ روز آن در سلول انفرادی، به قید وثیقه آزاد شد. در چهاردهم مارچ، علی نجاتی و چهار تن دیگر از رهبران سندیکای کارگران هفت تپه به یک سال زندان محکوم شدند.

هم اکنون منصور اسانلو و ابراهیم مددی، رهبران سندیکای کارگران شرکت واحد اتوبوسرانی تهران و حومه، صرفا به خاطر فعالیت های اتحادیه ای شان، در حال سبوری کردن بترتیب: پنج سال و سه و نیم سال حکم زندان می باشند. در سومین دوره زندان اسانلو برخوردهای ناگوار با وی شده و از مداوای ضروری برای سلامتی وی سر باز زده شده است. درست قبل از تأسیس اتحادیه ها در سال ۲۰۰۵، فعالانی از جمله اسانلو بشدت از جانب اوباشان و اعضای ارگان های مورد حمایت دولت مورد حمله واقع شدند. برخی از کارگران در پی حمایت از عملکردهای اتحادیه به شکل غیر عادلانه ای همچنان از کار برکنار مانده اند.

فرزاد کمانگر، معلم و فعال اتحادیه که از جولای ۲۰۰۶ در بازداشت بسر می برد، در فوریه ۲۰۰۸ به مجازات مرگ محکوم و به زندان مشهور اوین در تهران منتقل شد.

همه فعالان اتحادیه ای ایران که صرفا بخاطر فعالیت های مشروع و مسالمت آمیزشان هم اکنون در زندان بسر می برند باید فوراً آزاد شده و اتهامات علیه آنها که با خطر زندان مواجه اند بدون هیچ قید و شرطی پس گرفته شود.

اول ماه می امسال

افراد و سازمانها در داخل و خارج از ایران، برای آزادی این رهبران کارگری زندانی که برای ارتقاء حقوق اولیه اتحادیه های کارگری در ایران و کارگران و حقوق بشر در سطح جهان مبارزه می کنند دست به کارزار زده اند.

دولت ایران قبل از اول ماه می ۲۰۰۹ و احتمالا انتخابات ریاست جمهوری در جون، در حال شدت بخشیدن به سرکوبهای خود علیه اتحادیه های مستقل کارگری می باشد.

همچنانکه ما در آستانه اول ماه می ۲۰۰۹ می باشیم، سازمان آموزش جهانی (ای.ی.آی)، فدراسیون بین المللی کارگران حمل و نقل (آی.تی.اف)، کنفدراسیون بین المللی اتحادیه کارگری (آی.تی.یو.سی)، و اتحادیه بین المللی کارگران صنایع مواد غذایی، کشاورزی و خدمات (آی یو اف) هم پیمان مجددا مایلند که توجه جوامع بین المللی را به مبارزه مشترکمان در حمایت از حقوق پایه ای کارگر و اتحادیه کارگری در ایران جلب نمایند. حق تشکل کارگران، قراردادهای دسته جمعی با کارفرمایان و حق اعتصاب همچنانکه در کنوانسیون های آی.ال.او مورد تجلیل واقع شده، حقوق لازم و لاینفک انسانی اند. کارگران ایران باید آزاد باشند تا حقوقی را که کارگران در هر مکانی شایسته برخورداری از آنها را تجربه کنند. ما مقامات را فرا می خوانیم تا به کارگران در ایران اجازه دهند تا آزادانه برای جشن گرفتن روز کارگر به خواهران و برادرانشان در گوشه و کنار جهان بیوندند، و خواهان آزادی فوری و بی قید و شرط منصور اسانلو، ابراهیم مددی، فرزاد کمانگر و کلیه زندانیان دیگری هستیم که در حال حاضر بخاطر کوشش برای بهرمندی از حقوق پایه ای شان به عنوان کارگران و فعالان اتحادیه ها یا در زندان بسر می برند و یا با خطر زندانی شدن مواجه اند.

۲۷. آوریل . ۲۰۰۹

اتحادیه بین المللی کارگران صنایع مواد غذایی، کشاورزی و خدمات (آی یو اف)
سازمان آموزش جهانی (ای.ی.آی)
فدراسیون بین المللی کارگران حمل و نقل (آی.تی.اف)
کنفدراسیون بین المللی اتحادیه کارگری (آی.تی.یو.سی)

May Day 2009 and Freedom for Imprisoned Trade Unionists in Iran

Around the world, for over one hundred years, workers and their trade unions have celebrated May Day - International Labour Day. It is the day on which workers internationally show their shared commitment to justice and freedom. Since the first International May Day in 1890, it has been celebrated in public gatherings but also in jails and prisons - for there are still governments which forbid unofficial gatherings on the first of May.

Iran is one such country. For years, workers attempting public May Day demonstrations have been harassed, beaten, and jailed. For the past two years, workers and labour rights supporters seeking to organize May Day gatherings have been sentenced to public whippings. Mahmoud Salehi, leader of an independent bakers union in Iran's Kurdistan province, served one year in prison for attempting to organize a public rally on May Day 2004.

The government-sponsored Workers' House or Islamic Labour Councils organize annual official ceremonies on the first of May, designed for workers to speak about the things officials like to hear rather than the real issues they face. But free trade unions are illegal in Iran and independent trade unionists have always been prevented from joining this ceremony.

Repression of trade unions in Iran

But it isn't just for celebrating May Day that trade unionists are attacked in Iran. All expressions of free trade unionism face the prospect of repression.

In June 2008, five thousand workers at the Haft Tapeh Sugar Company in the southern city of Shush formed an independent trade union following a 46-day strike for the payment of 6 months'

back wages. On December 20, 5 elected leaders of their union were charged with "endangering national security" and "anti-government propaganda" in connection with the strike and the formation of the union. Following a low turnout to the February 24, 2009 election to the Islamic Labour Council at Haft Tapeh, union officers were arrested again, including Haft Tapeh union President Ali Nejati. As a result of pressure from his work mates and trade unionists globally, Nejati was freed on bail following 45 days' detention - 33 of them in solitary confinement. On March 14, Ali Nejati and 4 other Haft Tapeh union leaders were sentenced to one year imprisonment.

Mansour Osanloo and Ebrahim Madadi, leaders of the Union of Workers of Tehran and Suburbs Bus Company, are currently serving five-and three and a half-year sentences, respectively, solely for their union activity. In his current prison term, Osanloo has been harshly treated and denied essential medical treatment. Just weeks before the establishment of the union in 2005, activists including Osanloo were attacked severely by company thugs and members of the government-sponsored organizations. Some workers remain unfairly dismissed after supporting union actions.

Teacher and trade unionist Farzad Kamangar, in detention since July 2006, was sentenced to death in February 2008 and transferred to Tehran's notorious Evin prison.

All trade union activists currently imprisoned in Iran solely for their peaceful, legitimate trade union activities must be released immediately, and charges unconditionally dropped against all those facing jail.

This year's May Day

Inside and outside Iran, individuals and organizations have campaigned for the release of these imprisoned workers' leaders, who are struggling for the advancement of basic trade union rights in Iran and for worker and human rights everywhere.

The government of Iran is intensifying its repression against independent trade unionists ahead of May Day 2009 and the June presidential elections.

As we near May Day 2009, EI, ITF ITUC and IUF again wish to draw international attention to our common struggle in support of fundamental labour and trade union rights in Iran. The right of workers to organize, to bargain collectively with employers and the right to strike are essential human rights as enshrined in the ILO Conventions. Workers in Iran must be free to exercise these rights that workers everywhere are entitled to. We call on the authorities to let workers in Iran freely join their sisters and brothers around the globe in celebrating this May Day, and we demand the immediate and unconditional release of, Mansour Osanloo, Ebrahim Madadi, Farzad Kamangar and all other Iranians currently imprisoned or facing imprisonment for attempting to exercise their fundamental rights as workers and trade unionists.

April 27, 2009

International Union of Food, Agricultural, Hotel, Restaurant, Catering, Tobacco and Allied Workers' Associations (IUF)
Education International (EI)
International Transport Workers' Federation (ITF)
International Trade Union Confederation (ITUC)